

הלבנות מחסרי כפרה

יש בכללן ארבע מצוות עשה; וזה הוא פרטן: (א) שתקריב הזבה כשתטהר קרבן; (ב) שתקריב היולדת כשתטהר קרבן; (ג) שיקריב הזב כשיטהר קרבן; (ד) שיקריב מצרע כשיטהר קרבן. ואחר שיקריבו קרבנותיהן, תגמר טהרתן. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלבנות מחסרי כפרה פרק א

א. ארבעה הן הנקראין מחסרי כפרה הזבה, והיולדת, והזב, והמצרע. ולמה נקראו מחסרי כפרה: שכל אחד מהן אף על פי שטהר מטמאתו, וטבל, והעריב שמשו עדין הוא חסר, ולא גמרה טהרתו כדי לאכל בקדשים עד שיביא קרבנו; וקדם שיביא כפרתו, אסור הוא לאכל בקדשים, כמו שבארנו בפסולי המקדשין.

ב. גר שמל וטבל, ועדין לא הביא קרבנו אף על פי שהוא אסור לאכל בקדשים עד שיביא קרבנו, אינו ממחסרי כפרה: שקרבנו עכבו להיות גר גמור, ולהיות ככל כשרי ישראל; ומפני זה אינו אוכל בקדשים, שעדין לא נעשה ככשרי ישראל. וכיון שיביא כפרתו, ויעשה ישראל כשר אוכל בקדשים. הביא פרידה אחת בשחרית, אוכל בקדשים לערב; ויביא פרידה שניה שקרבנו שלגר עולת בהמה, או שני בני יונה או שתי תורים, ושניהן עולה, כמו שבארנו במעשה הקרבנות.

ג. הזב והזבה קרבן כל אחד מהן שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת. והיולדת קרבנה כבש עולה, ובן יונה או תור חטאת; ואם אין ידה משגת מביאה שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת. והמצרע, קרבנו שלושה כבשים אחד עולה ואחד אשם, וכבשה לחטאת; ואם אין ידו משגת מביא קן, אחד עולה ואחד חטאת, וכבש לאשם.

ד. הזב, והזבה, והמצרע מביא כל אחד משלושתן כפרתו ביום השמיני לטהרתו: שכל אחד מהן סופר שבעת ימי טהרה, וטובל ביום השביעי, ומעריב שמשו, ומקריב קרבנותיו ביום השמיני.

ה. היולדת אינה מביאה קרבנה ביום ארבעים לזכר, או ביום שמונים לנקבה; אלא מערבית שמשה, ומביאה קרבנה למחר, שהוא יום אחד וארבעים לזכר ויום אחד ושמונים לנקבה, והוא היום שנאמר בו "ובמלאת ימי טהרה . . ." (ויקרא יב, 1). ואם הביאה קרבנה בתוך מלאת, לא יצאת: אפלו הביאה על ולדות הראשונים בתוך ימי מלאת שלולד זה, לא יצאת.

ו. עברו ימים אלו, ולא הביאו כפרתן הרי אלו מקריבין כפרתן לאחר זמן. וכל זמן שלא הקריבו חטאתן, אסורין לאכל בקדשים; אבל העולה והאשם, אינן מעכבין.

ז. כבר בארנו במעשה הקרבנות שכל מחיבי קרבן, אין מקריבין על ידן אלא מדעתן חוץ ממחסרי כפרה, שאין צריכין דעת בעלים: שהרי אדם מביא קרבן על בנו ובנותיו הקטנים, אם היו מחסרי כפרה, ומאכילן בזבחים.

ח. איזו היא זבה זו שזב דמה שלושה ימים זה אחר זה, בלא עת נדתה; וזו היא זבה גדולה, שצריכה ספירת שבועה וחיבת בקרבן. וכבר בארנו בענין הנדה, אימתי תהיה האשה זבה בדימים שתראה, ואימתי לא תהיה זבה אלא נדה או טהורה, ומתי תהיה ספק זבה.

ט. כל מקום שאמרנו שהיא זבה, וסופרת שבועה הרי היא חיבת להביא קרבן, וחטאתה נאכלת. וכל מקום שאמרנו שהיא ספק זבה הרי זו מביאה קרבן, ואין חטאתה נאכלת: שכבר בארנו שחטאת העוף הבאה על הספק, תשרף.

י. ושם בארנו מה תלד האשה או תפיל, ותהיה טמאה לידה, ומה תלד או תפיל, ולא תהיה טמאה לידה. וכל מקום שאמרנו שהיא טמאה לידה הרי זו מביאה קרבן, וחטאתה נאכלת; וכל מקום שאמרנו שאינה טמאה לידה, הרי זו פטורה מן הקרבן.

יא. האשה שלא החזקה עברה, והפילה ולא ידעה מה הפילה, אם נפל שחיבת עליו קרבן, או דבר שאינה חיבת עליו הרי זו ספק יולדת, ומביאה קרבן; ואין חטאתה נאכלת.

יב. וכן שתי נשים שהפילו שני נפלים, נפל אחד ראוי להקריב עליו, והנפל האחר פטורה עליו, ואין אחת מהן מפרת נפלה כל אחת משתיהן מביאה קרבן מספק; ואין חטאת אחת משתיהן נאכלת שחטאת העוף הבאה על הספק נשרפת, שמא אינה חיבת, ונמצאת חטאת זו חלין שנשחטו בעזרה, שהן אסורין בהניה כמו שבארנו בהלכות שחיטה.

יג. אחת היולדת ואחת המפלת, ולד אחד או ולדות הרבה הרי זו מביאה קרבן אחד לכלם: והוא, שתלד כלן בתוך ימי מלאת; אבל אם הפילה אחר ימי מלאת, מביאה אף על השני.

יד. פיצד: ילדה נקבה כל נפלים שתפיל מיום הלידה עד סוף יום שמונים הרי הן נחשבין עם הולד הראשון, וכאלו ילדה תאומים זה אחר זה; ואינה מביאה אלא קרבן אחד.

טו. הפילה נפל בליל אחד ושמונים, ומיום אחד ושמונים והלאה אם היה ראוי לקרבן, הרי זו מביאה עליו בפני עצמו.

טז. ילדה נקבה, ולאחר ששים יום או שבועים יום הפילה נקבה שניה כל נפל שתפיל בתוך שמונים שלנקבה זו השניה, פטורה עליו. וכן אם הפילה נקבה שלישית אחר ששים או שבועים שלנקבה שניה הרי כל נפל שתפיל בתוך שמונים שלנקבה שלישית, פטורה עליו: מפני שהוא חשוב עם הנפל השלישי, והנפל השלישי חשוב עם השני, מפני שהוא בתוך ימי מלאת שלו; והשני חשוב עם הראשונה, ואינה מביאה אלא קרבן אחד על הכל.

יז. היולדת טמטום או אנדרגיגוס, והפילה נפל אחר ארבעים מיום לידתו הרי זו מביאה קרבן על נפל זה, שמא זכר הוא הראשון, והרי הפילה אחר מלאת; ואין חטאתה נאכלת, שמא נקבה היא הראשונה, ובתוך מלאת הפילה, שהיא פטורה מקרבן שני.

יח. האשה שיש עליה ספק חמש לידות, או ספק חמש זיבות מביאה קרבן אחד, ואוכלת בזבחים; ואין השאר עליה חובה. היו עליה חמש לידות ודאיות, וחמש זיבות ודאיות מביאה

קָרְבֵּן אֶחָד, וְאוֹכֵלֶת בְּזִבְחִים; וְהִשָּׂאָר עָלֶיהָ חֹבֶה. וְכֵן הַדִּין בְּזֶב.

יט. הָיוּ עָלֶיהָ חֲמֵשׁ לִידוֹת וְדֹאִיּוֹת, וְחֲמֵשׁ לִידוֹת סֶפֶק, אוֹ חֲמֵשׁ לִידוֹת וְדֹאִיּוֹת, וְחֲמֵשׁ זִיבוֹת סֶפֶק מְבִיאָה שְׁנֵי קָרְבָּנוֹת: אֶחָד עַל הַדֹּאִי וְנֶאֱכָל, וְהִשָּׂאָר הַדֹּאִיּוֹת עָלֶיהָ חֹבֶה; וְאֶחָד עַל הַסֶּפֶק וְאֵינוֹ נֶאֱכָל, וְאֵין הִשָּׂאָר עָלֶיהָ חֹבֶה. וְאוֹכֵלֶת בְּזִבְחִים.

כ. הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְגַּיְרָה, וְאֵין יָדוּעַ אִם עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיְרָה יִלְדָּה, אוֹ מִשְׁנֵתִּגַּיְרָה יִלְדָּה הֲרִי זֶה מְבִיאָה קָרְבֵּן מִסֶּפֶק, וְאֵין חֲטָאתָה נֶאֱכָלֶת.

כא. כָּבֵד בְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת שְׁגָגוֹת, שֶׁכָּל מַחֲסָרֵי כַּפָּרָה מִסֶּפֶק שֶׁעָבַר עָלֵיהֶם יוֹם הַכַּפּוּרִים חִיבִין לְהֵבִיא אַחֵר יוֹם הַכַּפּוּרִים: שֶׁקָּרְבֵּן זֶה, מְכַשִּׁירֵן לֶאֱכֹל בִּקְדָּשִׁים.

כב. הָאִשָּׁה שֶׁיֵּשׁ עָלֶיהָ לִידָה אוֹ זִיבָה מְבִיאָה מַעוֹת הַקְּנִיִּים, וְנוֹתֶנֶת בְּשׁוּפָר, וְאוֹכֵלֶת בִּקְדָּשִׁים לְעֶרֶב: חֲזָקָה שְׁאֵין בֵּית דִּין שֶׁלְכוּהֶנָּה עוֹמְדִין מִשָּׁם, עַד שֶׁיִּכָּלוּ כָּל הַמַּעוֹת שֶׁבְּשׁוּפָר, וַיִּקְרִיבוּ כְּנֶגֶדֶן קְנִיִּים, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּשִׁקְלִים וּבְהִלְכוֹת כָּלִי הַמִּקְדָּשׁ וְהָעוֹבְדִין בוֹ.

כג. הָאִשָּׁה שֶׁהֵבִיאָה חֲטָאתָה, וּמִתָּה יָבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁים עוֹלָתָה: אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִפְרִישָׁה אוֹתָהּ מִחַיִּים, כָּבֵד נִשְׁתַּעֲבָדוּ נִכְסֶיהָ בִּקְרָבֵן; וְהִשָּׁעֲבוּד, דִּין תּוֹרָה הוּא.